

Vì ‘Nhà Đ&#ng G&#y Cánh’ (NĐGC) là cuốn truyện dài, nên chúng tôi xin tóm lược m&#y phần trình bày truyện này: Tình cảnh của gia đình ông bà Văn --- hai nhân vật trong truyện --- trong bối cảnh lịch sử năm 1954:

Nh&# hàng tri&#u ng&#i dân Việt, hi&#n hòa nhập b&#t khu&#t, th&#ng yêu gia đình mà không quên nghĩa vụ &#i &#i &#t n&#c, ông Văn đã chấp nhận xa nhà, vào “Liên Khu T&#” phục vụ cho phong trào kháng chiến chống Pháp gần 5 năm trời. Sau khi hiểu rõ sự thất bại của Cộng Sản trong Miền Tr&#n Việt Minh, ông liền viết công văn xin trở về nguyên quán với gia đình --- với hi&#n và hai đứa con thơ: Tuấn và Thảo --- &#mình quê quê miền Hà Nam.

Đây là vùng “kháng chiến” thuộc “Liên Khu Ba”, nên dân chúng mình quê phải sống trong cảnh ‘mất cảnh đời trôi’. Ban ngày thì lính Pháp hành quân, họ cho phi cơ bắn phá. Ban đêm thì Cộng Sản hoành hành.

Đ&#n năm 1954 thì hầu như cả vùng “Liên Khu Ba” đã dần dần quy&#n kiểm soát của Cộng Sản. Chúng cho thi hành chiến dịch “Chiến Cách Ru&#ng Đ&#t”. Th&#m truyện đưa tới “đ&#a chết”--- vô cùng dã man, tàn ác --- dần dần ra khi&#n ông bà Văn hoảng sợ, chết còn biết tìm đường, đem Tuấn và Thảo đi trốn vào Nam lánh nạn.

Trong thời gian này, Hiệp Định Geneva 1954 đã được ký kết, Pháp đã rút lui khỏi miền Bắc. Tất cả các ng&# đường đưa có công an, du kích và “b&#n cảnh nông” CS canh gác để ngăn chặn dân chúng --- nhất là thành phần “Trí, Phú, Đ&#a, Hào” --- đi lánh nạn.

Trong tình cảnh ngặt nghèo, ông Văn &#i còn bị buộc tội là “ph&#n đường” và bị công an CS bắt giam. Bà Văn cùng Tuấn và Thảo mãi mòn mỏi trông chờ, nhưng không thấy ông Văn được thả. Trong khi &#y, ngày dần dần vào Nam --- theo Hiệp Định Geneva quy&#nh --- sắp hết hạn.

V&#y làm cách nào để bà Văn đem Tuấn và Thảo, trốn thoát vào Nam? Trong làng xã, bị công an và “b&#n cảnh nông” Cộng Sản đưa biệt mật bà Văn --- “đ&#a chết” ph&#n đường”. Nên không thể nào bà đi trốn cùng mật lúc với Tuấn và Thảo. Ch&# còn cách, bà Văn cho hai em đi lên Hà Nội trốn.

Nếu trốn thoát, Tuấn và Thảo sẽ theo cô Hoà --- em của ông Văn, công nhân đó --- ra Hội Phòng, lên tàu đi vào Nam. Còn bà Văn, sau đó nếu không đi thoát thì đành chấp nhận theo gia đình ly tán: Vĩnh biệt hai đứa con thơ &#i, &#n còn hạn là để chúng sa vào th&#m ho&# CS.

Trong khi Tuấn và Thảo trốn lên Hà Nội thì ông Văn được CS thả. Về ra khỏi trại tù, ông &#i d&#ng “Gi&#y Ra Tr&#i” trong tay, để ‘đi &#c’ lên Hà Nội, rồi ra Hội Phòng. Đây là thành phần cuối cùng, &#n còn dần dần quy&#n kiểm soát của chính quyền Quốc Gia và đang đón nhận đường b&#o t&#n nạn vào Nam bằng đường biển.

Thời khi bị CS bắt giam, ông Văn không hề biết chuyện gì xảy ra trong gia đình --- kể cả chuyện hai đứa con thơ đi trốn CS. Nên ông Văn, khi về ra tới Hội Phòng thì với vàng để ‘Ty Cảnh Sát’ để xin 4 tờ ‘Gi&#y Thông Hành’ cho cả gia đình. Được &#y, ông Văn sẽ trở về quê đón &#n.

Ông hy vọng, khi đi trốn mà có 'Giấy Thông Hành' trong tay thì cả nhà ông sẽ thoát khỏi trạm kiểm soát của CS.

Thế nhưng, số việc xảy ra không như ý ông Văn mong muốn. Nên chuyến tàu Serpent --- chuyến đi vào Nam --- trở thành 'chuyến tàu vĩnh biệt'.

Serpent, Chuyến Tàu Vĩnh Biệt

Bên cửa ngỏ trạm trú -- cửa đi vào phòng giam -- ở đường Cát Dài, thành phố Hồ Chí Minh, ông Văn ngồi trên bãi cát ôm Tuấn và Thảo trong vòng tay. Qua làn nước mờ mờ, ông thấy từng toán năm bảy người, nối tiếp nhau đi qua. Người xách va-li, kẻ bỏ túi đồ đạc, lũ người đi về phía biển đi vào Nam. Trong lúc chờ đợi, nhiều người đứng gần ông nhún vai nói chuyện, hỏi thăm nhau, trao đổi tâm sự với nhau, khi nhìn cửa trạm trú, "nhào nhào cái ch".

- Chuyến này, gia đình bác vào Nam đây để chờ chờ?

- Còn thì, ông bà nội của các cháu. Hai con không chịu vào Nam. Phấn vì già yếu, phen vì các con không muốn xa "quê cha đất tổ".

- Thế thì ai là trông nom hai con?

- Thế mới khó chứ...

Nhìn sự yên ổn rõ trên mặt, ông ta nghe ngòi nói tiếp:

- Đây là đi đâu... khó tâm. Chúng tôi đã tính cho cháu út là đi, hỏi các con... Nhưng các con không bằng lòng. Nhất là con ông, con khăng khăng bỏ ông:

"Con phải đem tất cả các cháu vào Nam, lo liệu cho từng người lại của chúng nó. Bấm thì già rồi, liệu còn sống được vài năm nữa không mà đi vào Nam? Tuổi già sức yếu, đứng xa xa xôi, làm phiền hà các con lắm".

Chức vụ ông ta không muốn như chuyến chia lìa này, nên hỏi sang chuyến khác:

- Có phải chuyến tàu này là chuyến cuối cùng chuyến đi vào Nam, phải không?

- Vâng, chuyến tàu Serpent này là chuyến cuối cùng, hiện thì đang thả neo ngoài khơi hải cảng Hồ Chí Minh. Nghe nói là con tàu này có thể chở được vài ba ngàn người. Chuyến đi vào Nam phải đi tàu "há m" trước, khi ra ngoài khơi mới lên tàu Serpent.

- Tàu "há m" chờ đợi ở kho hàng biển, năm chục người. Mình đi lên tàu này mà gặp sóng lớn thì khó lắm.

- Hôm nay, trời có vẻ yên tĩnh. Hy vọng, mình đi ra ngoài khơi, kho hàng vài dặm thì không

Đến nơi nào... Nếu gặp sóng gió thì cũng phải chịu. Mình thoát được Công Sơn vào Nam là phúc đức rồi.

Nghe hai chữ "phúc đức", ông Văn nhớ lại tâm sự cùng đáng đau khổ của cả Giáo Sĩ sáng nay.

- Làng tôi, công an, du kích, bọn cướp nông, chỗ nào cũng có chúng canh gác. Gia đình nào "phúc đức" lắm thì mới có thể trốn thoát khỏi nhà.

Vừa thoát khỏi công an, vừa thoát khỏi thân. Lúc trao đổi tâm sự sáng nay, ông Văn và cả Giáo Sĩ đều sụt sùi khóc. Cả Giáo Sĩ là người hiên ngang -- người huy hoàng Thanh Liêm, tinh anh Hà Nam, hào hùng ai cũng biết -- nhưng chỗ vì có dăm chục người ruồng rẫy nên cả bọn Công Sơn ghép vào "thành phần địa phương". Khi sắp sửa bắt đầu, cả ông trốn thoát lên Hà Nội. Kể tiếp là cháu nội của cả. Còn cả bà và cô con gái, cả tháng sau mới trốn thoát vào lúc nửa đêm. Cuối cùng, gia đình cả chỗ có 4 người thoát nạn ra Hồ Chí Phòng. Còn 3 người khác, liệu nào đi trốn cũng bị bắt. Bọn "bọn cướp nông" Công Sơn đã thay phiên nhau canh gác, cô lập khu nhà của cả. Chẳng hạn đến khi nhậm mệnh, cả Giáo Sĩ vẫn không quên thắp nén nhang cho người trốn, gia đình ly tán khi đất nước chia đôi.

- Nay ông Thế ng, ông có biết tin gì không?

- Tin gì hở cả?

Ông Văn gật đầu lên nhìn: Cả già, đầu tóc bạc phơ, tóc ngoài đầu ông Cát Dài bạc vào công trốn, hỏi chuyện ông Thế ng như thế. Mọi người đứng cạnh bên cạnh ông Văn, cũng lắng nghe cả già loan tin.

- Cô cháu ngoại của tôi, vừa mới trốn thoát ra đây kể lại, nhiều người tìm miền quê tỉnh Hà Nam và Nam Định, đã trốn lên được Hà Nội, nhưng rồi...

Vừa nghe đến đó, ông Văn đứng phắt dậy như chiếc lò xo bung lên:

- Nhưng rồi làm sao hở cả?

Cả già nhìn ông Văn:

- Nhưng rồi, tất cả đều bị công an Công Sơn bắt giam ở khu trốn người hèn. Mỗi đến sáng hôm qua, không hiểu "trời xui đất khi" thế nào mà nhân viên của "Ủy Hội Quốc Tế Kiềm Soát Đình Chiến" lại biết. Họ đến can thiệp. Hình như tất cả nạn nhân đã được chuyển ra Hồ Chí Phòng.

Tuần và Thọ cũng gặp gặp bọn cướp, đứng bên cạnh cha. Đôi mắt ông Văn sáng lên trong lúc Tuần láu láu hỏi:

- Thế bây giờ.... nhưng người ở đâu, cả biết không?

- Nghe nói... họ đã được chuyển ra ngoài bến tàu rồi.

Quyết định 20-7-1954: Serpent, Chuyến Tàu Vĩnh Biệt

Tác Giả: Ð Quốc Anh Th

Chúa Nhật, 28 Tháng 9 Năm 2008 05:23

Tia hy vọng lóe sáng. Có mong, trong số những người đi có bà Văn! Không chừng, đến giờ phút cuối, gia đình ông Văn sẽ có mặt đầy đủ trên chiếc tàu Serpent?

Mặc dù, đó là "chuyến ngàn năm một thuở". Những ba bố ông Văn vẫn còn cảm thấy nao nức trong lòng. Có lẽ, Tuấn là người nóng lòng nhất. Có bé mong mẹ, đứng lên tàu Serpent thật sớm, để gặp lại mẹ già ...

*

..... Ba bố con ông Văn -- cùng nhiều người thân khác -- đi chèo thuyền này sang giờ khác. Trên sân cát, có nhóm thanh niên, năm bảy người xúm lại, bàn chuyện thời sự. Nào là chuyện chia đôi đất nước. Nào là chuyện đi về vào Nam thì nên. Nào là chuyện về chiến đấu ở Biên Phủ .....

.....Thật là sau 8 năm khởi xướng chiến tranh, kêu gọi "toàn quốc kháng chiến" -- Diên Biên ngoài là "đánh Pháp giành Độc lập", những Địch bên trong là bành trướng bá quyền Mác-Lênin -- đến ngày 20-7-1954, Cộng Sản đã thoả thuận với Pháp, ký kết hiệp định Genève, chia đôi đất nước VN theo sông Bến Hải. Người đi, đi đến cho Chính Phủ Quốc Gia là bác sĩ Trần Văn Đương -- nhân viên của Thủ Tướng Ngô Đình Diệm -- quyết liệt phản đối hiệp định này.

Vì biết miền Bắc đất đai cách mạng trỗi dậy đến cả Cộng Sản, nên đứng bào mẹ bố cũng nghi ngờ, đi về vào Nam với hai bàn tay trắng. Người đi, đi miền Nam, hầu như không có người dân nào mua 'đi về ra Bắc' -- người trẻ mới chèo ngàn cán binh Cộng Sản đến như là "Bác và Đương, đi tiếp kết". Dù bên này hay bên kia chiến tuyến, trong biển cả lênh láng này, có hàng trăm ngàn gia đình tan nát. Con sông Bến Hải trở thành dòng sông "ngăn cách" giữa Bắc, người đi Nam.

Ông Văn càng nghe nhóm thanh niên bàn luận, lại càng cảm thấy ân hận. Chính ông là kẻ lầm lạc, tin theo Mặt Trận Việt Minh, tham gia kháng chiến chống Pháp. Đều kết quả, sau 8 năm chiến tranh, quân đội Pháp là phía thắng lợi, Cộng Sản là kẻ hèn bại chiến thắng. Dân tộc VN là nạn nhân đau đớn nhất.

Chiến đấu ở Biên Phủ là thí dụ điển hình. Phía Cộng Sản áp dụng chiến thuật "Biên Ngập", tung vào trận địa kho súng 63 ngàn "Bên Địch Chết" và 30 ngàn dân công trời đổ về bấp 12 tiểu đoàn tác chiến của Pháp. Quyển chiếu huy Chiến Đấu nằm trong tay bên tay súng lãnh Tàu Cộng -- Bành Địch Hoài, Lã Quý Ba và Vi Quốc Thanh. Còn Võ Nguyên Giáp, thực sự chỉ là kẻ phớt lờ, nếu không mua nói là bù nhìn. Quân đội Pháp không ngờ, nhiều đến với pháo binh của Tàu Cộng tham chiến. Nên các vị trí đóng quân của Pháp mới bị "mưa pháo" tan tành -- đúng theo chiến thuật "Tiên Pháo Hậu Xung" của Tàu Cộng.

Qua trận Biên Phủ, ai cũng thấy, Cộng Sản hèn bại chiến thắng. Thắng thế nhất là dân tộc VN. Hàng chục ngàn người Việt, bao gồm cả "Bên Địch" và "Dân Công", bị thiệt mạng trên chiến trường. Hàng chục ngàn người khác bị tàn phá. Đều rồi, dân chúng VN phải sống dưới ách nô lệ Mác-Lênin. Tất cả quy định do căn bản của cảm đoán. Ách cai trị của Cộng Sản, thậm chí hèn quân Pháp bị phản. Vì vậy dân chúng mới bị "quê cha đất tổ", vào Nam thì nên.

"Nói xa với, vâng với để tôi biết xa xôi ...
... Bạn ngày để tôi chia đôi.
Khép phôi phôi ng... Hà Nội rồi phai màu
Hỏi phòng ngợng gác u sầu... ngợng dân đi về đâu?"

Tâm trạng của ngợng dân miền Bắc, đúng như lời trong bài hát -- để nói ngợng dân thích trong thời gian này. Ông Văn ngợng nói nghe tiếng lời hát, tay ôm hai đứa con thơ, trong lòng buồn tê tái.

Trong khi ấy, ở bên cạnh ông, ngợng dân đến gần như là ào, hết bàn tán chuyện này lại sang chuyện khác. Đợi mãi đến chiều tối, ba đứa con ông Văn mới đến phiên, thì trời tối mịt đi ra biển để lên tàu "há mịt".....

* *

..... Ở ngoài khơi thành phố Hải Phòng, trời đã mờ mịt tối. Trên cao, ánh trăng sao lấp lánh. Bên dưới, như ánh đèn điện chiếu sáng, ai cũng nhìn thấy cảnh tượng trên boong tàu Serpent. Ngợng dân đi tới, kẻ đi lui. Phía bên phải con tàu thì ào ào huyên huyên: Đám dân đi cùng -- trời tối mịt mịt để ngợng Cát Dài -- về để nói chuyện tàu "há mịt", chèo ra ngoài khơi, đang leo lên tàu Serpent.

Đa số để ngợng bào đi cùng để u là dân quê. Ít có ngợng dân biết cách để ngợng nhợng vọt để ngợng trên tàu. Vì vậy, không biết mấy chục công nhân rồi, anh xợng ngợng viên phải dùng máy vi âm, nhợng nhợng để ngợng bào nhợng để u cùng thì:

"Khi lên tàu, quý về cùng tôi thì để ngợng bào và theo tôi đi có giăng giăng màu để ngợng để ngợng khu giợng ngợng. Ở gần rồi, có ngợng dân phòng vệ sinh công cộng. Khi dùng xong, quý về nhợng cho giợng vào bồn rửa rồi để ngợng, để cho cùng tiêu, cùng tưới sạch sẽ.

Nếu ai đau yếu, hoặc muốn tìm thân nhân, hãy đến phòng Truyền Tin ở trên boong tàu, phía sau đài ra-đà.

Chuyến tàu này chỉ suốt 3 ngày, 3 đêm mới cập bến Sài Gòn. Sáng, trời và chiều tối, khi đi lãnh phần ăn, quý về nhợng xếp hàng, không ai để nói chen lấn, làm mất trật tự.
Sau đây là phần tìm thân nhân..."

Đang đi trên boong tàu, ông Văn nghe đến phần "Tìm Thân Nhân" thì ra để u cho Tuấn và Thảo để ngợng nói. Ba ngợng dân để u cùng tôi, nói nghe tiếng nói:

"Cố Giáo Giợng ở làng Nghè, cùng gia đình bà Cố quê ở làng B... Cố Phó Bù và ông Tiêu, quê ở làng Văn Xá, Nam Định, cùng gia đình ông bà Quang cùng ba cháu là Cố, Quý và Ng... Các cô Loan, Nho, Nhu... và Nh..., con cố Lâm ở thôn Thủy Nha, đang tìm kiếm anh ch... Hào, ai biết tin xin cho biết".....

Ông Văn rồi rút hỏi:

- Phòng Truyền Tin ở phía nào?

Nhìn quanh quẩn, Tuấn thấy hai thanh niên đang đứng nói chuyện ở cuối thang. Cậu bé hỏi cậu, cậu nói:

- Anh cho em hỏi, phòng Truyền Tin ở phía nào hả anh?

- Hỏi này, trên máy vi âm vừa nói ở phía sau đài ra-đa.

Nói xong, anh quay lại cười xung quanh rồi chìa tay về phía trước:

- Có lẽ chỗ này là đài ra-đa thì phải? Để hỏi anh chàng thấy thế này xem sao?

Chợt nhìn anh thanh niên không thông thạo tiếng Mỹ. Nên khi gặp người Mỹ, anh vừa nói vừa ra dấu tay. Sau khi đứng ở chỗ đó, anh quay lại nói với Tuấn:

- Đúng là phía đó.

Tuấn vội vàng cảm ơn, rồi hỏi cậu trai trước cũ, nắm tay ông Văn:

- Đi về phía này bạn.

Thế là, ba bạn con ông Văn hăm hở đi về phía đài ra-đa. Câu chuyện hy hữu do cậu già thuở trước kể sáng nay, bỗng nhiên còn vang vọng bên tai ông Văn:

"... Nhiêu người tôi miền quê như Hà Nam hay Nam Định, trốn lên Hà Nội...bên công an Cộng Sản bắt giam ở khu trại giam học. Nhờ ngớ ngẩn sáng hôm qua, không hiểu "trời xui đất khi" thế nào mà nhân viên của "Unit 7" lại bắt. Họ can thiệp. Có tin đồn là các nhân viên đã đứng chờ ra Hội Phòng để lên tàu Serpent đi về Nam".

Tôi sao trong số những người tôi không có bà Văn? Ông Văn là người mang nhiều hy vọng. Còn Tuấn thì có trí thông minh phong phú. Nên đi bên cạnh cha, cậu bé mới thông minh như đoàn:

"Lúc vừa trông thấy mẹ thì con mừng quýnh, quàng túi hành lý xuống boong tàu, chực chờ ôm chực chờ mẹ để tha niệm mong. Trong khi xúc động, bạn mẹ và các con nhìn nhau mà. Thế đây, thềm trên gia đình ly tán chầm dật. Bạn mẹ sống sống, lúc nào cũng có các con quẩn quýt ở bên cạnh"...

Ồo tiếng gọi làm Tuấn hăm hở bước đến phòng Truyền Tin trước tiên. Khi vừa bước đến cửa phòng, cậu bé xoay lại phía sau, thúc dục ông Văn:

- Nhanh lên, đi nhanh lên bạn.

Ông Văn níu lấy tay Thào. Tuấn già sức yếu, mới đi được một quãng, ông thấy hèn hèn. Tuấn phải đứng chờ một lúc lâu. Sau khi ông Văn viết vào tờ đơn xin tin, đưa cho anh xướng ngôn viên ở trong phòng Truyền Tin thì trên máy vi âm vang lên:

"Xin Quý vị lưu ý, sau đây là phần tìm thân nhân.

Ông Văn và hai con là Tuấn và Thọ quê ở Hà Nam, muốn tìm bà Văn. Quý vị nào biết tin, xin cho biết. Ông Văn cùng hai cháu đang chờ ở phòng Truyền Tin. Chúng tôi xin lỗi đi, ông Văn..."

... Năm phút, 10 phút... rồi cũng trôi qua. Ba bé con ông Văn ngồi chờ rồi thì đứng dậy, không gặp được ai. Trong lúc ông Văn chờ, ngồi ở phòng "Truyền Tin", Tuấn và Thọ rời nhau, đi về phía đầu tàu.

Lúc đầu tiên bước chân lên tàu thấy Tuấn và Thọ tò mò nhìn hết chỗ này đến chỗ khác. Tuấn quan sát, thấy đầu của con tàu sơn màu xám. Chỗ có ống khói chính giữa là có 2 vòng sơn đen và đỏ. Phía trước phòng lái, có lá cờ M đang tung bay trước gió. Trên boong tàu, nhiều người có cửa thang sắt lên liếc nhìn và tiếng động. Càng quan sát máy móc trên tàu, Tuấn và Thọ càng cảm thấy thán phục.

- Cái này là cái gì hở anh?

Tuấn lúc đầu thấy "không biết", rồi hỏi bằng giọng:

- Chiếc máy này dùng để làm gì hả?

Chàng ngồi ngay khi thấy, có cô bé khoanh tay tám tuổi, chạy sơn lên phía cửa thang:

- Bè ơi! Bè... ơi!

Tuấn nhìn theo cô bé -- vừa chạy, vừa kêu lớn khi nhìn thấy cha thấy cửa thang sắt leo lên trên boong tàu. Thấy rồi, Tuấn và Thọ đứng bên nhau, mặt tròn đôi mắt chàng kiêu gia đình cô bé chạy đến Trại ban đêm phức: Trong khi hai cha con mừng quýnh ôm chặt lấy nhau thì người mẹ vui vằng bước đến sát bên, rồi nghẹn ngào kêu lớn sững sờ:

- Hai mẹ con... tưởng là ông đã bắt công an Việt Minh bắt giam, biết tìm rồi. Ở trong trại tù m trú, mấy hôm... đã tính bắt cóc, đem con về quê. May mà nhờ có bác Hà và chú Văn giúp đỡ... Hai mẹ con đi hỏi thăm hết người này đến người khác, không ai biết tin ông, cũng tưởng là không bao giờ gặp ông nữa...

Cô bé lạnh tranh, ngẩng lên hỏi:

- Bé biết không, đêm hôm qua con nằm mơ thấy bà... hôm nay gặp rồi.

Người cha cảm động, nhìn con:

- Thấy hả!

Đoạn ông xoay sang, nói với vợ:

- Vừa trên lên đầu của Hà Nội thì bắt công an Việt Minh bắt. Sau mấy ngày bắt chúng giam ở khu trại ng học cùng với mấy chục người khác thì gặp may, phái đoàn ... "Kiểm Soát... Đình

Chiến" đến cứu giúp. Họ thu xếp, cho người chi tiết dân tộc nọ nọ đó, ra Hội Phòng.

Tuấn và Thọ nhìn cảnh xum họp thì chạnh lòng. Nghĩ đến thềm cảnh đơn trơ ng cửa gia đình mình, hai em đưa tay lên lau nước mắt. Bất chợt khi nào, hai em đắm chìm bên cảnh cha mẹ, nơi quê cũ như những năm xưa?

Lúc y trăng lên đã cao. Muôn ngàn ánh sao thi nhau lấp lánh trên bầu trời. Gió biển thổi vù vù trên boong tàu. Đến giờ khuya hành, tiếng còi tàu hét vang. Con tàu Serpent như neo và chờ đợi sống. Tuấn và Thọ nhìn nhau, ánh mắt ngẹn ngào.

Ngay khi đó, ông Văn bước đến, ôm hai đứa trẻ. Đợi rồi, ba cha con đứng sùt sùi, nhìn xuống mắt biển qua làn nước mắt: Những làn sóng bước đến, lấp lánh ánh trăng, nhấp nhô chực theo nhau đến vòm nh vào hai bên con tàu. Nghe tiếng sóng "m m", ba đứa con ông Văn cảm thấy đau buốt trong tim. Chặng giờ, trong giây phút này, thân phận bà Văn ra sao? Bà đang đi thi mắt mình ở nhà, chặng ngày ra đến trơ ng? Hay bà đã trốn thoát và đang trôi dạt phơng nào?.....

*

..... Ba ngày hôm sau, chuyến tàu Serpent chặng ng bào di chuyển nọ nọ Công Sơn cửa biển Sài Gòn. Trong khi chặng xuồng tàu, đặng bào chuyển chặng téních trên boong. Những người tở mò, chen nhau đi về phía bên phải con tàu để nhìn cảnh -- họ đến tiên thặng đặng phở Sài Gòn. Dăm bảy người khác lại nóng lòng, muốn xuồng tàu ngay tức khắc. Họ chờ đợi cửa thang sệt vùi hy vọng tìm thấy thân nhân -- đặng chặng họ ở bên dọ.

Còn ba đứa con ông Văn thì sao? Tuấn và Thọ giờ ng hệt cha, buồn thê thảm, đặng ở rừ bên cảnh cô Hoà. Sau ba ngày đêm trên chuyến tàu Serpent, người nào trông cũng thảnh nhảnh những kẻ mắt hèn. Nhứt là ông Văn, tuổi già sức yếu mà lại còn bở say sóng. Họ quở sau cuộc hành trình, ông bước mắt mồi. May mà có cô Hoà, nên ông đặng chăm sóc và an ủi rứt nhieu. Tuấn nhìn cha rồi ra chặng ái người. Cửa bé ngợp ngợng mắt lúc lâu, rồi mỉm cười:

- Mình chặng n... trặng đặng nh cửa nào họ b?

Ông Văn cười:

- Theo cô Hoà... mình chặng n trặng Tam Hà, gặng Thọ Đặng.

Cô Hoà trả thành thặng:

- Tôi hặng thăm nhieu người rồi bác Văn. Thọ Đặng cách Sài Gòn chặng có 14 cây số. Đó lại sện có ga xe lửa và bến xe đò, nên lúc nào mình cũng có thể đi Sài Gòn dễ dàng. Khi có chuyến cặng, tìm việc hay buôn bán, mình xoay số đặng. Sài Gòn có nhieu cửa hặng thu n lại cho các cháu đi học. Còn chặng n mặng n hặng o lánh như trặng Ba Bèo... thì xa Sài Gòn quá.

Trên boong tàu, đa số đặng ng bào di chuyển là người Công Giáo. Ai cũng như n thặng dặng dàng qua cảnh 'Đặng Mẹ Hội Ng Cửa Giúp', hay cây 'Thặng p Tặng Giá', hoặc hình 'Đặng Chúa Jesus', thêu trên tấm vải nh mà họ đeo ở trặng c ngặng. Vì vậy mặng có tin đến là cửa quan tuyên truyện cặng Chính Phở Ngô

Quyển 20-7-1954: Serpent, Chuyến Tàu Vĩnh Biệt

Tác Giả: Ð Quyển Anh Thơ

Chúa Nhật, 28 Tháng 9 Năm 2008 05:23

Đình Diễm, đã hợp tác với CIA của Hoa Kỳ --- do Đới Tá Edward Lansdale chủ huy --- bắt chuyến "Đức Chúa và Đức Mẹ đã vào Nam" nhằm thúc đẩy đàng Công Giáo di cư.

Chuyến này thực ra thế nào? Hay chính bọn Công Sản gian manh đã tung ra tin này để che đậy sự thật lịch sử: Đới đã sẵn lòng bào miến bọn Bức để ghê tởm bọn chúng. Nếu có chuyện thì họ như ai cũng chấp nhận, bọn 'quê cha đất tổ' đi vào Nam thì nên.

Trên chuyến tàu Serpent này, bên cạnh ba đứa con ông Văn và gia đình cô Hoà, còn hàng trăm hay cả ngàn người theo Phật Giáo, học Kinh Giáo. Thậm chí có 'cộng sản', 'giết người' --- vô vùng dã man tàn ác --- trong chiến dịch "Chiến Cách Ruộng Đất" là để ngả chính yếu thúc đẩy đàng bào miến bọn Bức đi cư vào Nam thì nên. Sẵn dĩ đàng bào Công Giáo vào Nam đồng nhất, vì trong thời gian di cư, họ như tằm nhả tơ vùng Giáo Dân cộng đồng, chừa bọn Công Sản kẻ mưu mô. Vì vậy, các Linh Mục Công Giáo là những người chấp nhận đi Công Sản vô thối. Nên họ đã tìm cách giúp đàng Giáo Dân vào Nam thì nên.

Đàng ngay trước mặt cô Hoà là cô bạn cùng học và ba đứa trẻ là người Phật Giáo. Họ đã thuật lại hôm đi chùa Phật, xin Đức Bà Tát phù hộ cho họ thoát nạn Công Sản vào Nam. Khi nghe cô Hoà nói chuyện với ông Văn, người chấp nhận xoay qua hỏi cô làm quen:

- Bà, sau khi mình xuống tàu thì mấy người đi cùng Chính Phủ Quyển Gia cấp cho 800 đồng, phải không?

- Chỉ hôm nay, qua mấy vì âm thì ai cũng nghe như thế.

- Gia đình bà có mấy người?

- Tôi có hai cháu. Ông anh tôi cũng có hai cháu. Tất cả là 6 người.

Ông ta gật gù rồi liếm bím tính:

- Sáu lán tám là 48. Thế thì... Thế thì cô và ông anh, đi cùng lãnh 4800 đồng đấy.

Cô Hoà cũng tò mò hỏi:

- Còn gia đình ông thì sao?

- Gia đình tôi có bốn người.

Cô Hoà than thở:

- Chúng tôi là sau khi tiêu hết số tiền đi cùng cấp phát thì biết làm gì mà sinh sống đây?

- Tôi nghe nói, khi đến trại định cư, mình phải ở trong lều vải. Ban ngày nóng, ban đêm lạnh. Nếu đúng như đời thì sang năm, Chính Phủ Quyển Gia mới xây nhà xong để cấp cho đàng bào, phải không?

Quoc Hien 20-7-1954: Serpent, Chuyen Tàu Vĩnh Biệt

Tác Giả: Đ Quoc Anh Th

Chúa Nhật, 28 Tháng 9 Năm 2008 05:23

- Tron c đây tôi còn nghe, Chính Ph M đã ch p thu n ngân kho n 1 t Đô-La đ h tr cho Chính Ph Ngô Đình Di m, có thêm ph ng ti n c u giúp đ ng bào di c t n n C ng S n. M y b qu n áo cũ r ng thùng thình mà đ ng bào mình đ c c p phát trên chuy n tàu này, cũng do các h i t thi n t bên M g i cho.

Trong khi ba b con ông im lìm thì cô Hoà nói h t chuy n này đ n chuy n khác:

- Có tin là gi i báo chí, đang phanh phui chuy n ăn c p ngân qu dành cho đ ng bào di c t n n?

- Tôi cũng nghe nh v y. Quanh qu n th ph m v n là b n "sâu dân m t n c" t th i vua B o Đ i đ i i trong gu ng máy chính quy n. Đ ng bào mình đi tr n C ng S n, vào Nam v i hai bàn tay tr ng, đau kh đ đ i u mà chúng nó còn tìm cách ăn ch n ngân qu ! Qu th t là chuy n "chó c n áo rách".

Câu chuy n đ n đó thì trên máy vi âm vang lên:

"Xin quý v l u ý. Kho ng ch ng m i phút n a, quý v có th xu ng tàu. Khi b c xu ng c u thang, xin quý v c n th n đi t ng b c. Khi th y thân nhân ch đ i, xin ch có h p t p ch y, r t nguy hi m. Sau khi xu ng tàu, m i quý v đ n lãnh ti n tr c p phía bên ph i c u thang và gi i khát mi n phí c các qu y hàng có hàng ch "s a t i và n c trà nóng c a đ ng bào di c ". Ngay bên c nh n i y, có xe đang ch , đ ch quý v v tr i đ nh c theo ý c a quý v l a ch n.

Kính chúc quý v v n s nh ý và mau an c l c nghi p trên ph n đ t T Do".

Ti p theo, ti ng ra-đi-ô đ c truy n qua máy vi âm. L i hát trong b n "Tình C Đô" vang lên, vô tình làm cho k ly h ng c m th y bu n tê tái:

"Bu n nhìn v xa xôi...

Hà N i i đã xa cách r i!

M t mừng ngàn trùng kh i...

Thành ph cũ l ng sau núi đ i..."

Ba b con ông Văn r i cô Hoà, đ a tay lên lau n c m t. Không nhi u thì ít, nh ng ng i đ ng c nh đ ng bên c nh ông Văn, đ u c m th y bù ngùi. Ch đ n khi 3 chi c c u thang s t, m t đ đ u tàu, m t cu i tàu và m t chính gi a đ c th xu ng, đ ng bào di c trên tàu Serpent m i b t đ u, b c chân xu ng ph n đ t T Do.

Đ Quoc Anh-Th

(Trích đ n t cu n 'N a Đ ng G y Cánh')

Xin liên l c v i Nguy n Th D ũng

LamSonVN@SBCglobal.net

Đ n tho i 408-225-8476